

Vjernik

ISLAMSKI ČASOPIS

Ramazan Mubarek

Evo hvala Allahu Uzvišenom bliži nam se mubarek mjesec ramazan, dragi brate i cijenjena sestro na tebi je da svoje srce dobro za njega pripremiš, pa je veoma bitno da kao prvo: da zavoliš ovaj mjesec, njegove iftare, sehure, teravije, namaz, Kur'an, dobra djela, da u svome srcu probudiš ljubav prema ramazanu.

Druga stvar da se iskreno Allahu pokaješ i da u ovaj mubarek mjesec uđeš čist-čista od grijeha.

Treća stvar jeste, da ako nismo do sada Kur'an učili da počnemo da učimo, ako nismo do sada namaz obavljali da obavezno započnemo, ako u našem srcu osjećamo bilo kakvu zlobu ili mržnju prema nekom od muslimana da se što prije toga kutarišemo, da tražimo halala da što čistije i sretnije u mjesec ramazan uđemo, ako smo nekome učinili nepravdu da se potrudimo maksimalno da to popravimo, jer Allah želi od nas da uđemo u mjesec ramazan čisti i radosni, da naša srca budu zdrava, slobodna, čista od bilo kakvih primjesa onoga što Allah Uzvišeni nevoli.

Molimo Allaha Uzvišenog da nas učini od onih koji će dočekati mjesec ramazan i koji će ga u hajru i bereketu ispostiti. Amin

Ramazan mubarek

Vaš džemat Firdeus

Djela se dijele prema nijetu (namjeri)...

Edukativni islamski časopis Vjernik

63477 Maintal

Germany

Registracija: ISSN 2511-0772

Esselamu alejkum ve rahmetullahi ve berekatuhu

Islamski časopis "Vjernik" je islamsko - edukativnog karaktera na principima Kur'ana i Sunneta. Pored tema koje govore o ispravnom shvatanju ove uzvišene vjere, dio ovog časopisa je posvećen ženi i porodici u islamu, zdravlju a ni naši najmlađi nisu zaboravljeni.

Cilj i svrha ovog časopisa jeste da'va ili pozivanje ljudi da obožavaju i potpuno se pokoravaju Allahu, Uzvišen je On, i da slijede sunnet Allahovog poslanika Muhammeda, sallallahu 'alejhi ve selleme, te da ustraju na tom putu.

Izdavač: Džemat FIRDEUS

Urednik: A. Mujakić

U ovaj projekat su uključeni članovi džemata Firdeus.

Ukoliko želite naručiti islamski časopis "Vjernik" kontaktirajte nas putem Email: Adismujakic@gmx.de, i vjernik stiže besplatno na vašu adresu.

Redakcija islamskog časopisa "Vjernik"

Esselamu alejkum!

Sadržaj

- 4.....Ramazan*
- 5.....Dove Allahovih
Poslanika*
- 7.....Odred*
- 10.....Upoznaj Poslanika*
- 11Genocid je zaboraviti*
- 13.....Allah nas neće pitati*
- 15.....Italijanska mučenja
muslimana u Tripoliju*
- 19.....Firdeus Info*
- 21.....Iskrenost u svom
djelovanju*

Možda te baš ovaj ramazan povede ka Džennetu

Jedna od misija svakog čovjeka, osobito vjernika, jeste pozitivna promjena i samoizgradnja ličnosti, korigovanje negativnih strana karaktera i oplemenjivanje onih detalja u nama koji predstavljaju najbolji dio nas.

U našim životima mnogo je dana kad radimo na tim promjenama, ali je, ponekad, još više prepreka koje nas sprečavaju u tome, počevši od naših duša koje nas nagovaraju na loše, do vanjskog faktora čiji je zadatak da nas ometa u progresu, a to je onaj nevidljivi faktor, ali osjetni, pod čijim utjecajem učinimo mnogo toga što bez njega ne bismo – nije li to šejtan?!

Uzvišeni Allah počastio nas je danima u kojima je i prvi i drugi spomenuti faktor slabiji nego inače, a iz Svoje ogromne plemenitosti poklonio nam je ne jedan takav dan, niti nekoliko njih, nego čitav skup dana – jedan čitav mjesec, koji je u Svojoj Knjizi nazvao ramazanom.

Gotovo da čujemo zvuk spuštanja kofera ovog plemenitog mjeseca, čiji nas dolazak uvijek jednako obraduje, probudi u nama najljepše osjećaje, ali još važnije i namjere da ćemo ga baš ove godine najbolje ugostiti, najpotpunije iskoristiti njegovo prisustvo i na najljepši način ispratiti, obećavši mu da ćemo sve ono što smo u njemu postigli, ljubomorno čuvati do njegovog narednog dolaska.

Svako od nas ukrašen je mnogobrojnim vrlinama, ali i iskušan mnogobrojnim manama, nedostacima ili osobinama sa kojima se ne možemo izboriti, a imamo potencijala za to, pa je ovaj posebni mjesec jedinstvena prilika za uhvatiti se ukoštac sa spomenutim.

Ako bismo u jednoj rečenici opisali ramazan, jedan od opisa bio bi da je on mjesec iznimne prilike za duhovnim uzdizanjem. Dok će mnogi ljudi provesti ramazan ustežući se od jela i pića, ambicioznima je on prilika da znatno više poboljšaju svoj status kod Uzvišenog Allaha, iščiste ne samo svoj stomak od onoga što ulazi na njihova usta, nego da pročiste svoje srce, oplemene svoju dušu i usmjere svoje tijelo ka

onome što će im i nakon ramazana biti karta za Džennet.

-

Ukoliko ste od onih koji su iskušani padom imana, ramazan je idealna prilika da probudite sve ono što obnavlja i ojačava vaš iman. Ramazan je mjesec u kojem je počela objava Kur'ana, i on nas tokom svojih lijepih dana i posebnih noći, od početka do kraja, podsjeća na ljepotu druženja sa Allahovom Knjigom: **“U mjesecu ramazanu počelo je objavljivanje Kur'ana, koji je uputa ljudima, jasan dokaz Pravoga puta i razlikovanja dobra od zla”** (El-Bekara, 185).

Možda nisi od onih kojima je Allah dao snage da tokom cijele godine Kur'anu posvete pažnju koju Allahov govor zaslužuje, a možda je ovaj ramazan prilika da se pokušaš povezati sa Govorom Uzvišenog po prvi put na potpun način, na onaj koji je potreban vjerničkoj duši žednoj Kur'ana. Ukoliko uspiješ u tome, otvaraju ti se vrata, jedna za drugima, jer Kur'an te vodi naprijed a da ti to i ne osjetiš. Krenut ćeš sa čitanjem, potom sa razmišljanjem o pročitanom, zatim će se, neminovno, početi dešavati promjene u obliku rada po onome što pročitaš. No, tu neće biti kraj. Kad tokom ramazana navikneš svoje srce na ova posebna druženja sa Kur'anom, očekuj da ni nakon njega nećeš moći ostaviti novostečene navike koje će te, a da to i ne primijetiš, preporoditi. Kur'an će ti, također, pružiti užitek da proputuješ prijašnjim vremenima, da upoznaš živote ljudi prije tebe, da se staviš u njihovu kožu, ali i da shvatiš da su oni bili u tvojoj koži, pa ćeš pažljivo prostudirati na koji su način oni pronašli rješenja, a to se sve skriva među kur'anskim kazivanjima.

Ne znamo to, ali možda je ovaj ramazan jedina prilika da u tome uspijemo.

Hanka Vlahovljak

Dove Allahovih poslanika spomenute u Kur'anu

Dova Adema, alejhi selam: "Gospodaru naš, sami smo sebi krivi, i ako nam Ti ne oprostiš i ne smiluješ nam se, sigurno ćemo biti izgubljeni." (El-A'raf, 23.)

Dova Nuha, alejhi selam: "Gospodaru moj, ne ostavi na Zemlji nijednog nevjernika, jer, ako ih ostaviš, oni će robove Tvoje u zabludu zavoditi i samo će grješnika i nevjernika rađati! Gospodaru moj, oprosti meni, i roditeljima mojim, i onome koji kao vjernik u dom moj uđe, i vjericima i vjericama, a nevjericima samo propast povećaj!" (Nuh, 26-28.)

Dova Huda, alejhi selam: "Ja se uzdam u Allaha, u moga i vašega Gospodara! Nema nijednog živog bića koje nije u vlasti Njegovoj; Gospodar moj zaista postupa pravedno." (Hud, 56.)

Dova Ibrahima, alejhi selam: "Gospodaru moj, daj da ja i neki potomci moji obavljamo molitvu; Gospodaru naš, Ti usliši molbu moju! Gospodaru naš, oprosti meni, i roditeljima mojim, i svim vjericima – na Dan kad se bude polagao račun!" (Ibrahim, 40-41.)

Dova Luta, alejhi selam: "Gospodaru moj, pomози mi protiv naroda grješnog!" (El-Ankebut, 30.) "Gospodaru moj, sačuvaj mene i porodicu moju kazne za ono što oni rade!" (Eš-Šu'ara, 169.)

Dova Jusufa, alejhi selam: "Gospodaru moj, Ti si mi dao dio vlasti i naučio me tumačenju nekih snova! O Stvoritelju nebesa i Zemlje, Ti si Zaštitnik moj i na ovome i na onome svijetu; daj da umrem kao musliman i pridruži me onima koji su dobri!" (Jusuf, 101.)

Dova Šuajba, alejhi selam: "Gospodar naš znanjem Svojim sve obuhvaća; u Allaha se uzdamo! Gospodaru naš, Ti presudi nama i narodu našem po pravdi, Ti si sudija najpravedniji!" (El-A'raf, 89.)

Dova Musaa, alejhi selam: "Gospodaru moj, učini prostranim prsa moja i olakšaj zadatak moj; odriješi uzao sa jezika moga da bi razumjeli govor moj i podaj mi za pomoćnika iz porodice moje Haruna, brata mog; osnaži me njime i učini drugom u zadatku mome, da bismo Te mnogo hvalili i da bismo Te mnogo spominjali, Ti, uistinu, znaš za nas." (Ta-ha, 25-35.)

Dova Sulejmana, alejhi selam: *"Gospodaru moj, omogući mi da budem zahvalan na blagodati tvojoj, koju si ukazao meni i roditeljima mojim, i da činim dobra djela na zadovoljstvo tvoje, i uvedi me, milošću Svojom, među dobre robove Svoje!"* (En-Neml, 19.)

Dova Ejjuba, alejhi selam: *"I Ejjubu se, kada je Gospodaru svome zavapio: "Mene je nevolja snašla, a Ti si od milostivih najmilostiviji!"* (El-Enbija, 83.)

Dova Junusa, alejhi selam: *"Nema Boga, osim Tebe, hvaljen neka si! a ja sam se zaista ogriješio prema sebi!"* (El-Enbija, 87.)

Dova Jakuba, alejhi selam: *"Ja tugu svoju i jad svoj pred Allaha iznosim, a od Allaha znam ono što vi ne znate"* (Jusuf, 86.)

Dova Zekerijaa, alejhi selam: *"Gospodaru moj, ne ostavljaj me sama, a Ti si jedini vječan!"* (El-Enbija, 89.)

Dova Isaa, alejhi selam: *"Ako ih kazniš, robovi su Tvoji, a ako im oprostiš, silan i mudar ti si."* (El-Maide, 118.)

Dova Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem: *"Gospodaru naš, podaj nam dobro i na ovome i na onome svijetu, i sačuvaj nas patnje u ognju!"* (El-Bekare, 201.)

Izvor: Saff / Priredio Abusamed Bušatlić

ODRED

Već skoro dva mjeseca iz dana u dan u meni je rasla zabrinutost poput pritiska u balonu kojem svakodnevno dodamo malo zraka bez da znamo koliko u njega još može da stane i do kad će izdržati da ne pukne.

Sve je počelo u rano proljeće 1992. godine kada su iz nekih dijelova zemlje počeli stizati prvi ratni tv-izvještaji stradanja ljudi i razaranja zemlje.

Tema rat, preko noći je postala glavna preokupacija većine stanovnika Ljutočke doline.

Nikada prije vijesti se nisu toliko pratile i nikad prije nisam vidio takvu kolektivnu brigu u narodu.

Svi su znali da geografski položaj Ljutočke doline ali i nedostatak vlastite vojne formacije ne idu u prilog sigurnosnoj situaciji u slučaju napada koji je svakim danom bio sve izvjesniji.

Moj otac, inače gotovo uvijek nasmijan, svima smiješan i zabavan ali tada neobično šutljiv i zabrinutog lica otvarao je vrata nekim meni nepoznatim ljudima. Bilo ih je trojica, stajali su nekoliko koraka od vrata u sjenci vanjske rasvjete tako da im nisam mogao vidjeti lica. Na sebi su imali lovačke odore a na ramenima okačene lovačke puške čije cijevi su strčile iznad njihovih glava. Kratko pozdraviše oca pa pozvaše ga da izađe van.

Krenuo sam za njim nebi li vidio ko su i čuo o čemu pričaju ali...

-Vrati se u kuću, brzo ću ja.

Krajnje ozbiljno mi reče otac i zatvori vrata s vanjske strane.

Kriomice sam ostao tiho pored vrata i pokušavao čuti o čemu pričaju ali, do mene su se jedva probijali neartikulirani sablasni glasovi koje nisam mogao razumijeti.

Vrijeme kao da je stalo ili mi se činilo da je njihov razgovor trajao jako dugo, bio sam nestrpljiv da konačno doznam o čemu se radi.

Najzad uđe otac u kuću još ozbiljnijeg i zabrinutijeg lica nego što je bio prije dolaska uniformisnih neznanaca.

-Šta je bilo, šta hoće od tebe?

Upita ga majka zabrinutim glasom.

-Ništa, situacija je sve napetija i od noćas moramo na stražu.

Nađi mi onu dugu crnu jaknu, rekli su da trebamo obući tamnu odjeću da ne bi bili vidljivi u mraku.

Kratko joj odgovori pa prebaci tv-kanal na kojem su upravo bile vijesti još gore i strašnije od one koju smo maločas čuli od oca.

U glavnom gradu Sarajevu, napetost je rasla iz dana u dan, sigurnosno stanje u cijeloj Bosni i Hercegovini bilo je teško i neizvjesno.

Iz kuće je gotovo preko noći nestala uobičajena porodična idila radosti i smijeha, druženja, dočekivanja gostiju, komšija i vrijeme kad su vesele teme dominirale na sijelima.

Kako odrastli tako i djeca, igru su zamjenila razgovorima o ratu i oružju.

Čak smo i u školi dobili podstanare, bila je to Jedinica rezervnog sastava policije, pa smo u pauzama između nastave radoznalo trčali ispred njihovog ulaza da gledamo uniforme, oružje i radiouređaje koje smo do tada gledali samo na filmovima.

Jednoga dana sredinom mjeseca aprila u predvečernjim satima na Glavici poznatom mjestu sastajanja iznenada se počela okupljati grupa muškaraca koji su inače držali straže u našoj mahali. Za kratko vrijeme okupilo se četrdesetak ljudi i sedam radoznalih dječaka.

Znali smo da se radi o nečem važnom pa smo sa nestrpljenjem čekali da započnu sastanak, govorili su kako se očekuje dolazak komandanta.

Ta informacija je još više pojačala našu znatiželju jer do tada nismo znali da imamo komandanta u selu a kamoli o kome se radi.

Suton je počeo da pada kad neko iz žamora okupljenih mladića i muškaraca povika:

"Stiže komandant!"

Najedanput prestade priča i svi se okrenuše u smjeru odakle su dolazila trojica muškaraca, laganim korakom prilazili su okupljenoj grupi.

Korak-dva ispred dvojice pratilaca išao je čovjek odmjerenog hoda u vojnoj uniformi.

Preko ramena mu je visila kombinovana puška karabin-sačmarica s okrenutim cijevima prema zemlji a sa desne strane na opasaču je imao pištolj zvani Tetejac.

Bio je srednje atletske građe, sa krupnim šakama, imao je nepunih trideset godina i neku posebnu harizmu u svojoj pojavi.

Zvao se Meho Vojniković, čovjek junačkog imena poput Mehmeda Fatiha i vojničkog prezimena bio je prvi komandant novoformiranog Odreda TO Orašac.

Od ranije je svima bio poznat kao vrstan lovac, ribolovac i ljubitelj prirode kao i organizator sportskih događaja poput turnira u malom nogometu.

Njegovim dolaskom u potpunosti se promjenila atmosfera među okupljenima, svi smo osjećali neku dragost, radost i pozitivnu energiju.

Kratko je pozdravio okupljene a onda se rukovao s nekoliko najbližih saradnika koji su mu usput čestitali povjerenju dužnost.

Jedan od starješina sa gustim crnim brkovima tada povika krupnim glasom:

-Ova djeca neka idu kući, odmah, ne trebaju nam ovdje!

Nas sedmorica ga mrzovoljno pogledasmo ali niko se ne pomjeri ni pedlja.

-Rekao sam da idete odavde nama!

-Razguli!

Povika još glasnije brkajlija.

-Čekaj, čekaj, polako nemoj tako...!

Uključi se komandant, zatim nam priđe sasvim blizu i reče:

-Dečki, nemam dovoljno pušaka ni za ove stare, zato je ovaj brko 'vako ljut.

Odmaknite se desetak metara od nas i možete ostati ali bez galame, poslaću vam nekoga da objasni osnove kurirstva, ako zatreba i vi ćete dobiti zadatak.

Dogovoreno?

Svi smo u isti trenutak kimnuli glavom.

U samo jednoj minuti i sa samo dvije rečenice komandant nas je "kupio" i zadobio naše apsolutno povjerenje.

Na našim licima je sijalo zadovoljstvo a u srcima ponos i odvažnost, bili smo presretni zbog respekta koji nam je komandant ukazao.

Do nas je došao jedan od mlađih stražara kojeg je komandant poslao a zatim je počeo da nam pojašnjava neke vojničke taktike, međutim, brzo je shvatio da ga niko ne sluša.

Svi smo se "pretvorili" u jedno veliko uho.

Naše oči i uši bile su uprte u komandanta koji je okupljenima pojašnjavao sistem organizacije Odreda i zone odgovornosti koje će biti dodjeljene za svih osam četa koliko je predviđeno da bude u sastavu odreda.

-Nemamo dovoljno oružja i municije, ali imamo odlučnost da odbranimo svoje porodice, najvažnije je da vjerujemo jedni drugima.

Ako treba svojim životima ćemo braniti naše porodice...

Gdje god bili sve ćemo uraditi da sačuvamo živote i čast naših majki, sestara i djece...

Između ostalog je govorio komandant okupljenima, njegove riječi su bile poput neke neobično jake i nevidljive moći koja je prožimala naša tijela i misli stvarajući u nama osjećaj sigurnosti.

Sastanak je potrajao dugo u noć, mrak je prekrio Ljutočku dolinu i samo još po glasovima smo mogli da se raspoznamo, jer su baterijske lampe bile zabranjene.

Noćna tama je uspjela da sakrije poneku suzu radosnicu na licima nekih od nas ali, nije mogla da sakrije osjećaj radosti i ushićenost sa naših usana zbog spoznaje da prvi put Ljutočka dolina ima svoj Odred, vojnu formaciju koja ima komandanta i momke odlučne da brane narod od neprijatelja koji vrebava sa okolnih brda i kuje zločinačke namjere.

Nakon završenog sastanaka, komandant je izdao daljnja uputstva starješinama a zatim se zajedno sa svoja dva pratioca uputio uskom stazom prema glavnom putu.

Prolazeći pored nas sedam golobradih dječaka još jednom se okrenuo prema nama dignuvši ruku pozdravio nas i otišao u noć.

Nikad ga više nisam vidio.

Od tog dana nestalo je onog straha i osjećaja bespomoćnosti koji je zadnjih par mjeseci vladao u ljudima.

Poput buđenja iz ružnog i strašnog sna nakon kojeg osjetimo sreću jer smo sigurni od strahota noćne more, takav osjećaj mi se provlačio kroz tijelo.

Te noći,

rođena je čvrsta odluka da opstanemo.

I, opstali smo...

(Posvećeno svim poginulim borcima i starješinama Ljutočke Doline Heroja)

Napisao: Samil Zulić

dr. Nasir ez-Zehrani

Upoznaj Poslanika u nekoliko minuta

POZIVANJE U MONOTEIZAM

Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, ostao je u Mekki trinaest godina i sve to vrijeme postepeno je primao objavu (Buhari, 3902, i Muslim, 2351). U tom periodu ljude je pozivao u čisti monoteizam, da samo u Allaha vjeruju i da samo Njega obožavaju, govoreći im: "Posvjedočite da nema drugog boga osim Allaha i bit ćete spašeni!" (Ahmed, 16603). 'Ovo je moj put, ja pozivam k Allahu, imajući jasne dokaze, ja, i svaki onaj koji me slijedi, i neka je hvaljen Allah, ja Njemu nikoga ne smatram ravnim,'" (Jusuf, 108)

KAMEN I DRVO NAZIVAJU MU SELAM

Alija, radijallahu anhu, kazuje: "Jednom prilikom bio sam sa Vjerovjesnikom, sallallahu alejhi ve sellem, u Mekki, pa smo se zajedno zaputili u neka njena predgrađa. Pred njim se nisu pojavili ni drvo ni kamen, a da nisu rekli: 'Es-selamu alejke, ja Resulallah!'" (Tirmizi, 3626)

ISTINOLJUBIV I POVJERLJIV

Istinoljubivost i povjerljivost bile su dvije od mnogobrojnih plemenitih vrlina koje su krasile Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, što su njegovi sunarodnjaci dobro znali i bezpogovorno priznavali. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, afirmirao je ove vrline, pozivajući i druge ljude da se ukrase ovim plemenitim osobinama. Ljudi su govorili: "Poznajemo te samo kao bezgranično istinoljubivog čovjeka!" Stanovnici Mekke svoje su vrijedne stvari njemu povjeravali na čuvanje i zvali ga El-Emin – Povjerljivi. (Buhari, 7, 2681, 4770, Muslim, 208, 1773, i Ahmed, 15504)

Izvor: Upoznaj poslanika u nekoliko minuta

Priča o tragičnoj sudbini najpoznatijeg logoraša Omarske dr. Ese Sadikovića – čovjek kojeg su dva puta ubili

Bio je intelektualac, ikona prijedorske čaršije, lijep i naočit muškarac neobuzdane mašte i prefinjene inteligencije, uvijek spreman na satiru i ironiju. Omiljeni prijedorski ljekar i omiljeni čovjek široke duše dr. Esad Sadiković izveden je iz logora Omarska u noći između 5. i 6. avgusta 1992. godine sa još nekolicinom logoraša i likvidiran iznad jame Hrastova glavica kod Sanskog Mosta. U trenutku smrti imao je 44 godine. Ubijen je jer je imao nekoliko teških grijeha: bio je Bošnjak, bio je obrazovan, bio je bogat duhom, a i materijalno, bio ekspert Ujedinjenih nacija i svjetski čovjek, bio je lijep i zgodan, imao lijepu ženu i krasnu djecu. Kratko rečeno pripadao je samom vrhu bošnjačke inteligencije.

Eso je bio sin jedinac u porodici poznatog prijedorskog partizana Hasiba Sadikovića i njegove supruge, također partizanke, Senije. Njegova majka Senija, kao 17-godišnja učenica Gazi Husrevbegove medrese napušta školovanje u Sarajevu te se vraća u rodni Prijedor gdje se priključuje partizanima na Kozari – radi Srba, jer nije mogla da gleda kako ustaše hapse i ubijaju njezine komšije samo zbog toga što su Srbi. Hasib i Senija radni vijek su proveli u JNA službujući u raznim dijelovima bivše Jugoslavije. Hasib je bio pukovnik a Senija kapetan. U Nišu im se 1948. godine rodio sin Eso, ali je porodica najveći dio života provela u Sarajevu, gdje je Eso završio gimnaziju i Medicinski fakultet, gdje je i specijalizirao. Služeći vojni rok upoznao je lijepu studenticu eknomije Zoricu Gagović iz Zaječara sa kojom se ubrzo vjenčao. Ostaje tajna zbog čega je Eso više zavolio Prijedor od Sarajeva u kojem je odrastao, školovao se i igrao košarku u sarajevskoj "Bosni". Godine 1982. napušta Sarajevo i zapošljava se kao načelnik otorine Medicinskog centra u Prijedoru. Obzirom da su bili imućni, roditelji su sagradili lijepu kuću u Prijedoru, gdje su se planirali vratiti kada odu u penziju. Stan u Sarajevu su planirali ostaviti Esi, ali se on odlučio nastaniti u Prijedoru. Ispostavit će se da je Eso kobno zavolio Prijedor, jer bi danas možda bio živ. Nakon što je dvije godine proveo u Zapadnoj Samoju, kao ekspert Ujedinjenih nacija, gdje je zaradio fine novce, 1988. godine kupio je kuću u centru Prijedora sa prostranom baštom. Tu je zajedno sa suprugom Zoricom, kćerkicom Almom i sinčićem Enisom uživao naredne četiri godine. I Esini roditelji su ljeta provodili u Prijedoru. Otac Hasib je iznenada umro 1991. godine, a majka Senija se vratila u Sarajevo.

Omiljen među Prijedorčanima zbog svoga vedrog duha i profesionalizma, Eso je stekao brojne prijatelje u Prijedoru. Među trojicu svojih najbližih prijatelja ubrajao je i doktora Miću Kovačevića. Da bi spriječio rat u Prijedoru, Eso je formirao "Ligu za mir". Dok je srpska vojska palila gradove u Podrinju i ubijala Bošnjake, Eso je mislio da se to može događati samo na Drini jer su i u Drugom svjetskom ratu tamo četnici počinili masovne zločine, dok se "u partizanskom Prijedoru to ne može dogoditi jer ovdje nikada nije bilo četnika".

Nakon što je SDS 30. juna 1992. godine preuzela vlast u Prijedoru i smijenila legalno izabranog načelnika Muhameda Čehajića, otpočeo je proces hapšenja bošnjačkih i hrvatskih intelektualaca. Među prvim uhapšenim je bio i dr. Eso Sadiković poslije čega je interniran u logor Omarska. Preživjeli logoraši svjedoče da je Eso pomagao logorašima tako što im je rane šio vlatima svoje duge kose, a "liječio" ih je i vedrim duhom i optimizmom. Odmah poslije njegovog hapšenja pokušala je da ga spasi supruga Zorica, koja je išla u Banja Luku i molila neke moćne prijatelje da joj pomognu. Išla je i u logor Manjača, gdje se pročulo da joj je prebačen muž. Esina majka Senija koja je živjela u Sarajevu i braća iz Prijedora su odmah obavijestili svog prijatelja generala Milosava Bojića i njegovu suprugu Canu o Esinom hapšenju i zatražili pomoć. U pismu kojeg su Seniji poslali 28. jula 1993. godine braćni par Bojić navodi da "na sva naša insistiranja još ne znamo gde se nalazi".

Kada je pismo stiglo Eso je već odavno bio mrtav. Nusret Sivac, predratni snimatelj TV BiH, također logoraš Omarske, u svojoj knjizi "Kolika je u Prijedoru čaršija", napisao je da su dr. Eso Sadikovića iz logora odveli u noći između 5. i 6. avgusta 1992. godine. Nakon što su ga prozvali, a to je bila poznata omarska "prozivka smrti", dr. Sadiković je, kako piše Sivac, s vrata rekao: "Zbogom, prijatelji..." Svi logoraši su tada ustali i sa suzama u očima ga ispratili – u smrt riječima: "Hvala ti, doktore". Prema svjedočenju dr. Ibrahima Beglerbegovića, koji je kratko bio logoraš Omarske, Eso mu je dao ceduljicu na kojoj je pisalo: "Alma, Bato, voli vas Tajo". Cedulju je posredno uručio njegovoj supruzi.

Poznato je da su tu noć na gubilište odvedena dva autobusa logoraša a u jedan od njih je ušao i Eso Sadiković. Iste noći je u logor Omarska stigao i jedan od gospodara života i smrti u Prijedoru, dr. Mićo Kovačević, koga je Eso ubrojao među tri svoja najbolja prijatelja. Kovačević je došao da u smrt ispratio svog kolegu Esu. Dok su autobusi čekali, njih dvojica su dugo razgovarali na pisti. Vječna će ostati tajna šta su tada razgovarali ali ne i činjenica da je Mićo ispratio Esu u smrt. Dugo se čuvala tajna o smrti dr. Ese Sadikovića. Tek kada je pravnik i ratni kapetan Bogdan Tadić rekao njegovim rođacima da je "Eso otišao u Nikaragvu", shvatili su da je ubijen. Tadić je odmah nakon toga zaposjeo Esinu kuću i pretvorio je u štab. Već u septembru 1992. godine "bacio je oko" na Esinu suprugu Zoricu, koju je kasnije i oženio.

Iste godine Eso je i drugi puta ubijen. Njegova malonjetna djeca su pokrštena. Trinaestogodišnja Alma je postala Veronika Gagović a dvanaestogodišnji sin Enis je postao Filip Gagović. Poslije rata Alma – Veronika je došla kod nane Senije u Sarajevu da upiše Medicinski fakultet. U biografiji je više napisala o svom ocu nego o sebi. O sebi je navela da je rođena u Sarajevu 6. aprila 1979. godine, te da se ranije zvala Alma Sadiković, a sada Veronika Gagović. Alma – Veronika nije upisala medicinu u Sarajevu jer je dobila stipendiju u Americi gdje je završila medicinu i postala jedan od deset najboljih studenata medicine u historiji Sjedinjenih Američkih Država. Imala je dobre preporuke jer je radila kao prevodilac u kancelariji Visokog predstavnika za BiH u Banja Luci, a prevodila je i za Biljanu Plavšić dok je bila predsjednica Republike Srpske. Ubrzo je u Ameriku dovela i brata Enisa – Filipa. U proljeće 1998. godine Alma – Veronika je nani Seniji iz Amerike poslala tekst koji je o njenoj sudbini objavio jedan američki list. Prema svjedočenju daidže Ese Sadikovića, Envera Kovačevića Seniju je naročito pogodilo što se u tekstu nigdje ne spominje Alma nego samo Veronika. Senija je umrla 2001. godine.

Posmrtni ostaci dr. Ese Sadikovića pronađeni su 2007. godine u masovnoj grobnici u Starim Keveljima zajedno sa kostima još 145 Bošnjaka i jednog Hrvata. Kolektivna dženaza Esi Sadikoviću i drugim ubijenim klanjana je na prijedorskom stadionu Luka. Sadiković je sahranjen na šehidskom mezarju Skele u Prijedoru. Na dženazu svom ocu dr. Esi Sadikoviću nisu došla njegova djeca sin Enis – Filip i kćerka Alma – Veronika. Danas postoji inicijativa Udruženja građana "Behar" iz Prijedora da se Skopska ulica, u kojoj se i danas nalazi Esina porodična kuća, preimenuje u ulicu "Dr. Esada Sadikovića".

Allah nas neće pitati zašto nismo pobijedili, već zašto se nismo borili za istinu

Sura Ali **Imran** nas uči da, ako sura El-Bekara definira put i pravac **koji** moraju slijediti oni koje je Svemogući Allah odredio za namjesnike na Zemlji, onda sura Ali Imran stavlja fokus na postojanost i ustrajnost na tom putu.

Sura Ali Imran nas uči da nas Allah neće pitati zašto nismo pobijedili, već će nas pitati zašto se nismo trudili i borili na Allahovom putu. Jer, pobjeda je od Allaha i On je daruje kome hoće.

Sura Ali Imran nas uči da zora ima poseban ukus i miris koji se ne nalazi ni u jednom drugom dijelu dana, zato ju je Allah izdvojio za zikr i dovu, jer je to vrijeme kada se dove uslišavaju.

Sura Ali Imran nas uči da je znak ljubavi prema Allahu u slijeđenju sunneta Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, tako da onaj ko je dosljedan u primjeni Sunneta (u cjelokupnom životu, ponašanju, ahlak, edebu, a ne samo u načinu obavljanja i izvršavanja određenih ibadeta i šerijatskih propisa), on voli Allaha.

Sura Ali Imran nas uči da nekada opskrba može doći i bez uzroka, onda kad čovjek iskreno i istinski služi i pokorava se Stvoritelju uzroka i prouzročnog, kao što je slučaj Merjeme, alejha selam, kojoj je svaki dan dolazila svježja hrana (voće) bez ljudske intervencije. Pa kad ju je Zekerija, alejhi selam, upitao: "Odakle ti ovo, o Merjema?", ona je odgovorila: "Od Allaha, Allah onoga koga hoće opskrbljuje bez muke." (Ali Imran, 37.)

Sura Ali Imran nas uči da su neke ideje i zakoni koje nam s vremena na vrijeme nude ehlu-l-kitabije (Jevreji i kršćani), put u nevjerstvo i propast, a ne put u civilizaciju.

Sura Ali Imran nas uči da, kada **bi** posjedovali kantare zlata i srebra, najljepše žene, najbolje i najljepše konje i jahalice, ogromna imanja i usjeve, na kraju nas čeka smrt i rastanak sa tim varljivim i prolaznim dunjalučkim užicima, te da je Allahovo zadovoljstvo bolje od dunjaluka i svega što je na njemu.

Sura Ali Imran nas uči da su strpljivost i bogobožnost uzrok pobjede i slanja meleka kao podrške u borbi protiv neprijatelja.

Sura Ali Imran nas uči da su plemenita svojstva kojima se musliman i muslimanka uzdižu na stepen istinskih dobročinitelja: darežljivost, blagost i oprost.

Sura Ali Imran nas uči da dok **god** smo vjernici u Allaha nema razloga za strah, tugu i zabrinutost.

Sura Ali Imran nas uči da je glavni razlog poraza, koji se dogodi muslimanima, udaljavanje od Allahove upute i sunneta Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, te neprimjenjivanje ispravne i dogovorene strategije radi pohlepe za ratnim plijenom.

Sura Ali Imran nas uči da su grijesi glavni uzrok bježanja s bojnog polja.

Sura Ali Imran nas uči da su dva ibadeta: veličanje Allaha i razmišljanje o stvaranju nebesa i Zemlje (*zikr* i *fikr*), povezani, kao što je Uzvišeni Allah rekao: *"U stvaranju nebesa i Zemlje i u izmjeni noći i dana su, zaista, znamenja za razumom obdarene, za one koje i stojeći i sjedeći i ležeći Allaha spominju i o stvaranju nebesa i Zemlje razmišljaju."* (Ali Imran, 190.-191.)

Sura Ali Imran nas uči da pozivanje u Allahovu vjeru i ustrajnost na tom putu ne treba vezivati za život bilo kojeg čovjeka.

Sura Ali Imran nas uči da niko neće umrijeti, bez obzira na iskušenja i situacije u koje zapadne, dok mu suđeni čas (*edžel*) ne dođe.

Saff/Abdusamed Bušatlić

Italijanska mučenja muslimana u Tripoliju 1931. godine

Izveštaj novinara Šekib Arslan Lozana, 12. zul-ka'de -7. aprila 1931. godine

Islamski pokreti su bili daleko od svega što se dešavalo u Tripoliju, mučenja i barbarstva italijanskih barbara koji su došli u ovu zemlju samo kako bi zaustavili progres i udaljili je od napretka i civilizacije, suprotno onome što su tvrdili i pisali. Da, ljudi su zapravo saznali da je fašistička vlada Italije deportovala više od 80.000 Arapa s područja El-Džebela el-Ahdara i smjestila ih u pustinju u blizini grada Sirt. Oduzela im je zemlju pod izgovorom urbanizacije i uz opravdanje da urbani Italijani imaju više pravo na nju od bilo koga drugoga, zato što oni znaju obavljati „urbane poslove“ duže i bolje od Arapa.

Svijet je saznao da su Italijani okupirali grad i oazu Kufra nakon što su pobili goloruko stanovništvo i revolucionare koji su branili svoj dom do smrti. Kao što je saznao da se italijanske novine hvališu i objavljuju da je njihova vojska zarobila 100 žena naših šejhova.

U našem časopisu Ed-Devla el-Arabija se pitamo kako se neko može hvalisati time što je zarobio stotinu žena?! Naravno ako uzmemo u obzir međunarodne običaje i tradiciju, a naročito tradiciju arapske sredine koja se suprotstavlja tome da se zlostavljaju žene, odnosno žena, naročito tokom rata. Nismo mogli ni pomisliti da će jedna od mediteranskih zemalja, koja za sebe tvrdi da je kolijevka evropske civilizacije, dostići taj stupanj iskvarenosti i toliko se udaljiti od civilizacijskih i naprednih tokova. Nikada prije u historiji čovječanstva, čak u historiji barbarizma, nije zabilježeno ovako ponašanje prema ženama. Ponašanje italijanske fašističke vojske prema ženama je neciviliziran čin koji se svakom gadi. Njihovo ponašanje je jednako groszno i u Tripoliju i Kirenaiki. Vijest o tome nisu plod mašte ili rezultat velike ideje, nego su činjenice koje prenose oni što su imali sreću da prežive masakr italijanske fašističke vojske.

Oni su na opisali sledeće:

Kada je italijanska vojska krenula da okupira Kufra bila je u pratnji aviona koji su bacali eksplozive na goloruko stanovništvo – na starce, žene i djecu. Osim toga, dozvolili su svojim vojnicima da se odriješeni ruku poigravaju sa stanovništvom cijela tri dana, da čine sve što požele po kućama, na trgovima, u džamijama i u svakom dijelu grada.

Počini su brutalna djela koja se ne mogu ni zamisliti – plačkali su, ubijali i palili sve pored čega su naišli, tako nije ostao niti jedan zločin koji je mogao njihov um zamisliti, a da ga nisu počinili. Ubijali su šejhove i uglednike,

povrijedili su svetost kuća i raspoređili utrobe žena. Više od 70 uglednih porodica je eliminisano tokom okupacije Kufre. Štaviše, senusijsku zaviju Et-Tadž su pretvorili u mejhanu gdje su pili alkohol, a pili su u čast toga što su eliminisali muslimane i okupirali Tripoli i Kirenaiku. Bacali su Mushaf u štale pod kopite konja i palili su vatru naučnim knjigama kako bi skuhalo hranu. Prilikom okupacije Kufre više od 200 revolucionara je palo kao šehidi, među kojima su šejhovi čija imena navodimo: Šejh Salih el-Abadija, hadžija Sulejman Bumatavi, šejh Gajs Bukandil, Šejh Sulejman eš-Šerif, šejh Muhammed Junis, šejh Ahmed Buašnak, njegov unuk šejh Omer, šejh Hamed el-Hami, šejh Abdusselam Busarvil, šejh Muhammen el-Mashuk, njegov unuk šejh Ali b. Husein, šejh Muhammen el-Arabi, šejh Muhammed Busadždžada, šejh Muhammed el-Fajidi el-Dšaluli i šejh ed-Dalal.

Druga verzija priče stvarnih očevidaca tih dešavanja govori o tome kako je Kufra okupirana od strane ovih surovih zvijeri. Prije ulaska italijanske vojske u Kufru, njihovi avioni su bombardovali oaze Kufre, bacali su smrtonosne eksplozive na glave golorukog stanovništva, usljed čega je poginuo veliki broj žena, staraca i djece. Nakon što su ušli u Kufru, dopustili su vojnicima da čine šta god su željeli cijela tri dana kako bi razarali i uništavali Kufru. Pustili su konje i mazge tako da su uništeni svi usjevi. Prisvojili su sve prehrambene proizvode i stada ovaca i krava, kako bi besplatno snabdjeli svoju okupatorsku vojsku. Osim toga, pljačkali su namještaj iz kuća i raspodijelili među jedinicama vojske, kao odjeću i nakit žena. Navedeno je samo djelić onoga što se dešavalo.

Pored svega, oskrnavili su svetost čovjeka napadom na goloruke ljude bez ustručavanja ili trunke savjesti. Kada su neki šejhovi otišli vođi pohoda s molbom da naredi svojim vojnicima da zaustave ove napade na ljude, čekala ih je smrt strijeljanjem smatrajući ih izdajicama. Ukratko, nakon što su okupirali Kufru počinili su grozna (ne)djela kakva se nisu desila u historije prije toga, čak ni u srednjem vijeku u doba barbarizma.

Pitanje 80.000 Arapa kojih su svirepe vojne snage izmjestile sa njihove plodne zemlje u područje El-Džebela el-Ahdara u neplodna pustinja područja gdje nema ni vode niti ispaše-u regiju Sirt- kako bi im stoka uginula od žeđi i gladi. Preostalu stoku su otuđili italijanski vojnici pretvarajući stanovnike u siromahe kojima italijanska vlada dnevno daje dva franka, svakom čovjeku bez obzira na broj članova njegove porodice. Što se tiče odjeće i nakita, italijanska vojska je to opljačkala ostavivši sve porodice na rubu egzistencije. Vojnici su tokom pratnje ovog ogromnog broja ljudi, žena i djece izlagali ih najgorim mukama, a svakog ko ne bi mogao nastaviti hodati je čekala smrt – ubili bi ga i ostavili da se guši u vlastitoj krvi.

Muškarci i mladići uzrasta od 15 do 40 godina su bili prisiljeni da se priključe vojsci, dok su djeca koja su imala oko 14 godina prisilno oduzeta od porodica i poslana u Italiju pod izgovorom obrazovanja, ali ustvari zbog pokrštavanja. O ovome su brujile ulice Rima, da se svi Libijci trebaju pokrstiti, a posebno oni iz Tripolija. Ovo je proizašlo iz želje fašističkih Italijana da u potpunosti izkorijeni islamski element u Libiji. Na ovaj način Libija bi postala italijanska zemlja, a pored nje Egipat bi bio izložen velikoj opasnosti. Egipat se neće moći oduprijeti ovom procesu, jer prema pakosnom uvjerenju Italijana, Egipat nije arapska država, nego je hibrid nekoliko nacija. Zbog čega Italija snuje da osvoji Egipat i stavi pod svoju kontrolu njegove teritorije i narod, kao što je uspjela zavladatai Tripolijem. Italijanska vlada je davala slatkorječiva obećanja i upućivala iskrene želje libijskom narodu tvrdeći, npe. Da je ona – tj. Italija – isključivo došla da spasi libijski narod od turskog jarma. Ova obećanja su samo bila bacanje prašine u oči, te su upotrijebili Idrisa i postavili ga za emira s obećanjem o samostalnoj upravi, ali to je ostalo samo pusto obećanje.

Došao je momenat u kojem Italija ukida sve i počinje prilijevati krv, protjerivati stanovništvo s vlastite zemlje i imetka, dok istovremeno im odvodi sinove i kćeri u Italiju da bi ih „obrazovala“, zapravo da bi ih POKRSTILA... Ja tvrdim: muslimani moraju ovo zapamtiti i razumjeti... Postoje oni koji filozofiraju i tvrde da u Evropi isključivo prevladava pravda i sloboda, da evropske države ne uskraćuju vjerske slobode, a da pravi razlog zaostajanja muslimana jeste slijepi fanatizam. Ovakve riječi i ovakve obmane opominju sve muslimane da ukoliko se ne ujedine i odbrane svoje domovine, svi će nestati, izgubit će oružane snage i lične slobode. Zadesit će ih ono što se desilo u Tripoliju, ukoliko ne sačuvaju svoju slobodu i suverenitet. Pozicija Italije u 20. vijeku je nečasna, ona se svojim postupcima vratila u srednji vijek.

Brutalni Italijani nisu pošteđjeli ni starije ni mlade, nego su prekršili sve slobode, silovali žene i ukaljali čast. Sva ova (ne)djela su u svrsi tlačenja, muslimana, te zbog osvetničke duše koju Italijani nose u sebi. Italijani su napunili zatvore velikim brojem stanovništva i plemenskih vođa. Šejh Sa'd el-Fajidi im se suprostavio i podigao glas protiv njihovih (ne)djela, a zbog čega su ga s 15 članova njegovog plemena bacili iz aviona s visine od 400 metara. Svaki put kada bi bacili jednog iz aviona glas vojnika bi postao jači.

Poznati danski novinar Knud Holmboe, koji je prihvatio islam nakon turističke posjete Libiji u ovom periodu, lično je svojim očima vidio sve vrste mučenja i progone koje su vršili italijanski fašistički vojnici, o čemu kaže:

„Vidio sam 20 Arapa u okovima, koje su vojnici objesili po naređenju svog pretpostavljenog oficira bez suda ili suđenja. Ovaj grozni prizor je ostao duboko urezan u mom sjećanju." Nije mogao ni zamisliti da države poput fašističke Italije, jedne od država Sredozemlja, mogu počinuti takve grozote i brutalnosti. Ovo su zločini koje će se ispisati na crnim stranicama historije i koje će ostati mrlja italijanske države za sva vremena.

Italija je željela slijediti primjer Francuske u pokrštavanju muslimana tokom njene uprave u Maroku, čemu je radila rasporedivši misionare širom zemlje, kao što je izgradila veliki broj kršćanskih bogomolja i crkvi u svim gradovima i selima kako bi uklonila islamsku vjeru. Slično tome, Italija je radila na tome tako što je izgradila kršćanske bogomolje u Tripoliju, Bengaziju i svim selima. Također, naredila je misionarima da upotrebe sva sredstva, po svaku cijenu, kako bi pokrstila Arape. U ovome su nadmašili Francusku tako što su oduzimali djecu iz okrilja njihovih majki i slali ih u kršćanske škole u Italiji kako bi ova djeca naučila kršćansku vjeru. U potpunosti su ih izolovalo od njihove okoline i domovine, tako da odrasu i sazriju u duhu fašizma i kršćanske crkve. Politika fašističke Italije je bila da okonča vjeru, uvjerenja i udalji muslimane od njihovih bogomolja i džamija. Koliko je puta premijer Italije i vođa fašističke partije Mussolini u svojim obraćanjima nakon okupacije Kufre izjavio da je odlučan u tome da nastani tri miliona izvornih stanovnika Italije na plodnoj libijskoj zemlji. Ovu viziju je podržao veliki broj političara i propagirao je veliki broj novinara na stranicama novina i časopisa.

Prije nekoliko dana pročitao sam u službenim novinama kraljevski dekret kojim se naređuje oduzimanje imovine građana, muslimanskih vakufa, kao objekata i vakufa senusijskih zavija. Ovim paklenim planom fašistička Italija je radila na tome da postepeno preda Italijanima u posjed svu imovinu Libijaca, te da udalji Libijce iz svih društvenih sfera, kako bi libija postala tijesna svakom ko nije njihov. Kako bi u njoj isključivo ostali italijanski kršćanski katolici.

Dakle, riječi generala ili maršala nisi bile ništa drugo do odbrana, laži obmana kako bi se muslimani smirili, kako bi italijanske fašističke vlasti uspjele sprovesti svoje kolonijalističke planove. Ova vlast posjeduje milione hektara obradive zemlje i slično, a odakle joj ta zemlja?! Odgovor je poznat. Došla je u posjed te zemlje projerivanjem i deportacijom pravih vlasnika u polja smrti, kako njih tako i njihove stoke, na očigled civiliziranog svijeta i pred Ligmom naroda. Ukratko: Italijani su se hvalili tvrdeći da su Tripoli i Kirenaika bile rimska zemlja, tako da moraju ponovo postati rimske kao što su bile. Ovo je cilj fašista od kojeg ne odustaju. Mi ne vjerujemo njihovim riječima. Prekršili su međunarodne i ljudske konvencije, te nisu ispunili niti jedno slovo svojih obećanja stanovnicima Tripolija i Kirenaike. Čak se ispostavilo da su pisma obećanje i ugovori, sklopljeni između njih i Idrisa es-Senusija, bili samo laži kojima su željeli dobiti na vremenu.

Uvjereni smo da će fašističke vlasti negirati sve što smo napisali i objavili ljudima, te da će pronaći dokaze protiv nas kako bi pobili naše tvrdnje. Ipak, sve što smo napisali je tačno i preuzeto od tijela koje je dokumentovalo sva dešavanja, a to je Libijski oslobodilački pokret u Damasku. Događaji i napadi dokazani su službenom dokumentacijom, naročiti tokom okupacije Kufre kada su italijanski vojnici počinili najgroznije zločine napadom na žene i unijanjem staraca i djece, te narušavanjem svetosti džamija i svetinja.

Italija je tvrdila da su sve vojne akcije bile isključivo kako bi se kaznili oni koji su pokazali neposlušnost svojoj državi. Ovo je neodrživa tvrdnja koju ne može niko razuman prihvatiti, niti se njom pravda civilizirana država kao što fašistička Italija tvrdi za sebe. Revolucionari u međunarodnom pravu nisu pobunjenici protiv države, već su vlasnici prava kojeg brane, a kojeg im strani neprijatelj želi uskratiti.

Na kraju mi preostaje da zaključim ovaj članak koji sam napisao ne želeći da podstaknem muslimane na osvetu protiv Italijana s kojima žive. Sačuvaj me bože! Nikada nismo bili od onih koji se svete, niti neznalice poput Italijana fašista, niti dolikuje našem moralu da upotrijebimo silu nad slabijim od sebe.

Muslimani nikada neće promijeniti vlastito moralno nasljeđe kojeg naslijeđuju s koljena na koljeno. Ipak, predlažem sljedeće:

1. Organizacije mladih muslimana u svakoj državi moraju protestovati protiv svih vrsta nasilja i zločina italijanskih fašističkih vlasti u Libiji. Također, neophodno je da pošalju protestnu notu Ligi naroda i da je objave u svim međunarodnim novinama.
2. Stanovnici svih gradova i područja koji izgaraju od uzbuđenja i u čijim venama kola vrela krv moraju što brže poslati protestnu notu Ligi naroda i objaviti istu u svim lokalnim novinama i časopisima.
3. Blok istočnih zemalja u Kairu, također, mora protestovati i osuditi torture i nasilje fašističke vlade Italije, te osudu predstaviti u Ligi naroda, kao što su postupile druge organizacije.
4. Sve islamske, arapske i istočne organizacije u Kairu, Siriji, Iraku, Saudijskoj Arabiji, Indiji, Javi i drugdje moraju ispuniti svoju dužnost prema libijskom pitanju.
5. Održavanje narodnih skupova u islamskim gradovima, kao i žustri govora u kojima se pojašnjava nepravda i nasilje italijanskih fašističkih vlasti, a na kojima će se skandirati da padne okupatorski neprijatelj.
6. Svi muslimani moraju bojkotovati sve italijanske proizvode, brodove, sredstva, poslove i sve što nosi ime Italije. Također, moraju se prekinuti sve političke, ekonomske i društvene veze. Neophodno je da se oforme narodne komisije koje će nadzirati protok italijanskih proizvoda.
7. Štampanje letaka i pamfleta u kojima se pojašnjavaju zlodjela fašističke Italije i njene torture nad libijskim narodom. Ove publikacije moraju, također, biti objavljene na engleskom, francuskom, njemačkom i italijanskom jeziku, kao i podijeljeno na hiljade primjeraka u Evropi i cijelom svijetu. Obaveza je svakog muslimana da zalijepi ove publikacije u svim ulicama i trgovima, da podijeli letke u svom dijelu svijeta. Svaki musliman, također, mora istaknuti u svojoj kući neku od ovih publikacija, kako ne bi zaboravio kroz kakve patnje i torture prolazi libijski narod.

O, muslimani!

Nemojte pomisliti da se ovo desilo samo u Tripoliju i Libiji. Zapravo, časnici Libijci su obeščaćeni, njihova krv je prolivena, imetak i posjedi su oduzeti; a ovakva tragedija će se desiti i vama. Doživjet ćete pakao, kao što su ga časnici Libijci doživjeli, ukoliko se ne budete branili i pokazali da ste još uvijek živi!

O, muslimani!

Trenutno se ne možete braniti samo oružjem, nego tome trebate podrediti svoje olovke, svoj trud i svoje strpljenje nad spletkama, kako bi odbranili svoju domovinu, svoju zemlju i svoje svetinje. Kako bi dokazali cijelom svijetu da ste narod koji zna kako se treba boriti!

Šekim Arslan

Lozana, 12. zul-ka'de

7 april 1931. godine

Iz knjige Omer el Muhtar

Firdeus info

Od 01.01.22 aktivnosti dzemata Firdeus se nastavljaju na novoj adresi, tako da je mjesec decembar bio prepun obaveza. Dzematlije našeg džemata su i ovaj put pokazale da je u dzematu snaga, svi su pomagali kako novčano tako i radno, tako da je svaki vikend u decembru bio prepun džematlija koji su davali sve od sebe da se završe poslovi, a važno je i napomenuti da je bilo i onih koji su pored svojih obaveza dolazili u toku sedmice i završavali poslove.

Nove prostorije našeg džemata su znatno veće od starih prostorija, u novim prostorijama imamo i posebnu prostoriju za žene sa posebnim ulazom gdje su se sestre veoma obradovale. Važno je napomenuti da u ovim prostorijama imamo i kafeteriju, gdje poslije džume i redovnih predavanja muhabetimo uz bosansku kahvu i kolače. U prilogu možete da vidite nekoliko slika sa renoviranja novih prostorija.

Firdeus Info

U subotu 12.03.22 svi putevi su vodili u Offenbach, tačnije u naš dzemat Firdeus, na predavanje i druženje profesora Mithada ef. Ćemana i hafiza Edisa ef. Gorčevića. Te puteve su iskoristili samo oni koji su poredali prioritete i isplanirali svoje vrijeme.

Putovanje u Holandiju

U subotu 19.03.22 poslije sabah namaza krenula je karavana iz dzemata firdeus u Holandiju, tačnije na predavanje šejha Safeta Kuduzovića koje je organizovalo džemat Hidžra iz Holandije.

Ako nisi iskren u svom djelovanju, onda se ne umaraj uzalud

Piše: Edhem Šerkavi / Preveo i prilagodio: Abdusamed Nasuf Bušatlić

Čovjek je došao Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i rekao: "Allahov Poslaniče, ako se čovjek bori želeći time nagradu i spomen (kod ljudi), šta on ima od toga?" Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: "On nema ništa od toga." Čovjek je tri puta ponovio pitanje, i svaki put mu je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "On nema ništa!"

Zatim je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Allah ne prima od dobrog djela ništa, osim ono što je učinjeno čisto u ime Allaha." (En-Nesa'i)

Govoreći o vrijednosti iskrenosti u dobrim djelima, Ibnul-Kajjim el-Dževzije, rekao je: "Ako nisi iskren u svom djelovanju, onda se ne umaraj uzalud."

U drugom hadisu, Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: "Ljudi s kojima će se potpaliti vatra na Sudnjem danu su: šehid, učač Kur'ana i bogataš koji je udjeljivao svoj imetak."

Šehidu će biti rečeno: "Šta si uradio s blagodatima koje sam ti podario?" On će reći: "Gospodaru, borio sam se radi Tebe dok nisam bio ubijen." Tada će mu Uzvišeni Allah, reći: "Lažeš, borio si se da bi bilo rečeno kako si hrabar, i rečeno je"! Zatim će biti bačen u vatru.

Zatim će biti doveden učač Kur'ana i Allah će mu reći: "Šta si uradio s blagodatima koje sam ti podario?" On će reći: "Gospodaru moj, učio sam nauku u Tvoje ime i podučavao sam druge Kur'anu u Tvoje ime." Allah će mu reći: "Lažeš, tražio si nauku da bi bilo rečeno da si alim, i rečeno je. I učio si Kur'an da bi bilo rečeno da si učač, i rečeno je." Zatim će biti bačen u vatru.

Zatim će biti doveden bogataš koji je dijelio imetak kako je htio, pa će mu Allah reći: "Šta si uradio s blagodatima koje sam ti podario?" On će reći: "Gospodaru moj, nisam ostavio nijedno mjesto na kojem Ti voliš da bude udijeljeno, a da nisam udijelio radi Tebe." Uzvišeni Allah će reći: "Lažeš, dijelio si da bi se govorilo da si plemenit i darežljiv, i rečeno je." Zatim će biti bačen u vatru." (Muslim)

Onaj koji čini dobro djelo i čiji je cilj da ga ljudi vide je poput čovjeka koji je izgradio dvorac od pijeska na obali, pa kad je završio, naišao je veliki val i uništio ga. Ili poput čovjek koji je s velikim naporom skupio gomilu pepela, pa je zaduvao vjetar i odnio pepeo, tako da od svoga truda i rada nije dobio ništa osim muke i umora prilikom sakupljanja pepela.

Međutim, moramo znati da šejtan prilazi čovjeku sa strane rija'a ili licemjerstva, pa mu kaže: "Udjeljuješ imetak dok te ljudi gledaju, kakvo je to dobro djelo? Ideš u džamiju da bi te ljudi vidjeli i rekli kako si pobožan i kako voliš klanjati u džamiji, kakvo je to dobro djelo?" Šejtan time želi odvratiti vjernike od dobrih djela.

Allah hoće da se pokaže dobročinstvo Njegovog roba prema ljudima, i čini da ga ljudi zavole preko tog dobročinstva, pa nipošto ne ostavljaj dobro djelo zbog šejtanskog zla i došaptavanja, već nastoj i trudi se da tvoj nijet i tvoja namjera u činjenju dobrog djela bude ispravna. Jer, ako bismo ostavili dobra djela iz straha da to činimo kako bismo bili poznati kod ljudi, onda bi ljudi prestali raditi i graditi i dunjaluk i Ahiret.

Stoga, ako budeš iskren u svojim djelima i ako ih budeš činio samo u ime Allaha, ne boj se svoje poznatosti među ljudima. Imam Ahmed je molio Allaha da umre a da ne bude poznat među ljudima, pa je umro kao najpoznatiji čovjek svoga vremena.

Firdeus

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Islamska zajednica bošnjaka Offenbach,
Dzema'at Firdeus Offenbach

Sagradimo zajedno džamiju

250 vakifa

PREUZMI I TI SVOJU KASU

UGRADI TRAJNU SADAKU, BUDI VAKIF!

'KO SAGRADI DŽAMIJU RADI ALLAHA, ALLAH ĆE NJEMU SAGRADITI KUĆU U DŽENNETU.' (PRENOSE EL-BUHARI, MUSLIM, ET-TIRMIZI, IBN MADŽE I AHMED)

Bürgerforum Firdeus e.V
Sparkasse Offenbach am Main
IBAN: DE42505500200004130723
BIC: HELADEF10FF

Sprendlinger Land str 180
Gebäude 4 EG
63069 Offenbach

Internacionalna škola

Kur'ana

- Za djecu uzrasta od 5 do 15 godina
 - Srijedom i subotom u 17:30h
 - Školu Kur'ana vodi: Hafiz Rašid
-

Sprendlinger Landstr. 180 - Gebäude 4 EG
63069 Offenbach am Main